

He jests at scars that never felt a wound.—
[JULIET appears above at a window.]
But, soft! what light through yonder window
breaks?
It is the east, and Juliet is the sun!—
Arise, fair sun, and kill the envious moon,
who is already sick and pale with grief,
that thou her maid art far more fair than she.
It is not her maid, since she is envious;
her vestal livery is but sick and green,
and none but fools do wear it; cast it off.—
It is my lady; O, it is my love!
That she knew she were!—
She speaks, yet she says nothing: what of that?
Her eye discourses; I will answer it.—
Too bold; 'tis not to me she speaks:
No, of the fairest stars in all the heaven,
having some business, do entreat her eyes
to twinkle in their spheres till they return.
But if her eyes were there, they in her head
would but reflect from her brightness
the brightness of her cheek would shame those stars,
as daylight doth a lamp; her eyes in heaven
would through the airy region stream so bright
that birds would sing and take their flight
but her eyes in heaven would through the airy region stream so bright
that birds would sing and take their flight

Joni Järvi-Laturi

Äiti

Äiti

Joni Järvi-Laturi

© 2021 Joni Järvi-Laturi

Kustantaja: BoD, Books on Demand, Helsinki, Suomi.

Valmistaja: BoD, Books on Demand, Norderstedt, Saksa.

ISBN: 978-952-80-4489-5

Sisällysluettelo

I

Hoivavietti

Isän naiivi poika

II

Sirja

Mari

Nina Irjala

Ankara

Äiti

III

A Man's Right to an Effeminate Life

A Man Playing Guitar to a Young Girl

I'm Tired of Having to Select Between Me and Sydney

The Naive Eve Act

It's a Wonderful Laura

IV

Seitsemän taivasta

Audrey Hepburn 1988

Iänkaikkinen

Nukke

V

Atlas

Cinderella

VI

Kaksikymmentävuotias

I

Hoivavietti

Voi kuinka kaunis onkaan eleganssi,
aivan kuin kaikki muutkin,
jokaisen ihmisen kaltainen,
silloin kun kirjoittavat hautakiveesi.

Ystäväni ja perheeni rakastivat minua
hauskana seuramiehenä.
Jumalaiset silmät näkivät sieluni läpi,
rakastin kuinka Luojan kauneus painottui
hymyihin, jotka sydäntäni tanssitti.

Naisia oli monenlaisia,
virallisia ja akateemisia,
mutta heillä oli naaraan aistit.

Sillä syvimmin, kaikkein syvimmin.

Minua rakasti hoivavietti.

50-vuotiaat äidit rakastivat minua,
ja haikeita sielukkaita katseita
oli enemmän kuin muistan.

Minua rakastivat pianonopettajat,
kielenopettajat ja yhteisöpedagogit.

Ne äidit ymmärsivät sielun sukulaisen,
sielunsa toisen version,
viirtyvän niihin sentimentaalisiin silmiin.

Sillä syvimmin, kaikkein syvimmin.

Minua rakasti hoivavietti.

Olen rakastanut, koskettanut vartaloita,
ja rakastunut, tuntenut sormieni riisuvan,
rakastellut äitien salaisimpia sopukoita.

Ja nyt kun tiedostan sieluni luonteen,
se tuntuu niin turvalliselta ja kauniilta.

Ajatella että sydämeni versiot
olivat aina kypsä äiti,
eri naisten rooliasuissa.

Nuoruus ei, nuoruus ei minua rakastanut niin.

Minua rakasti hoivavietti.

Silloin kun elämä lähti,
voi kuinka kauneimmat ajatuksemme
vertautuivatkaan
niihin muistokirjoituksiin,
jotka muistivat
meidät ja jäivät sittenkin.

Silloin kun elämä jäi sittenkin,
se puhui jumalten kielin
ja ymmärsi sielujen sinfoniaa.

Elämä jäi aina syvyyksiini,
kun muisti
ala-asteen pojan,
jolla oli naiivi, kimeä ääni.

Minua rakasti hoivavietti.

Niin. Minua rakasti hoivavietti.

Isän naiivi poika

Eniten vihaan elämässä kollektivismia.

Isäni oli ainoa,
joka ymmärsi taivastani,
hän vain tajusi sen.

Ei sen tarttenut pyöriä rock-porukoissa,
poltella pilveä, naida kaikkea mikä liikkuu,
kulkea rikkinäisissä farkuissa
ja perustaa epämääräisiä suhteita,
joissa hajoitetaan ovia.

Sillä oli vastuuhommia.

Se ansaitsi vaurautensa ja luki kaupunginkirjaston tyhjäksi
ja oli naimisissa 42 vuotta saman naisen kanssa.

Karaten musta vyö ja armeija suoritettu.

Samalla
tasa-arvo, rakkaus,
yhteisöllisyys ja suvaitsevaisuus
ei ole ymmärtänyt minua koskaan yhtään missään.

II

Sirja

On hauras aamu, kaukana kuluneen vuosikymmenen keskellä,
nainen herää ja päätyy katsomaan alas korkealta parvekkeelta,
kahdeksan vuotta myöhemmin nuoret naiset paljastavat uutisensa,
mies on tähän aikaan vielä aivan liian tiedoton.

Hän ei tiedä hauraudesta,
joka on liian suurta selvitäkseen koskaan,
hän ei tiedä rakkaudesta,
joka on liian suuri rakkaus,
liian suuri kauneus,
selvitäkseen mihinkään milloinkaan.

On vuosikymmenen loppu eikä mies odota minkään tapahtuvan,
nainen on liian herkkänä ja kauniina mielessä vaan,
liian suuria rakastajat ovat tavatakseen toisiaan,
kalpeiden seittien hämähäkit kiipeävät kohti kristallikruunuja.

Hän ei tiedä hauraudesta,
joka on liian suurta selvitäkseen koskaan,
hän ei tiedä rakkaudesta,
joka on liian suuri rakkaus,
liian suuri kauneus,
selvitäkseen mihinkään milloinkaan.

Uuden vuosikymmenen alussa talvi on tullut Pohjolan maahan,
mies ajattelee elegantisti ja taitavasti naisen eri puolia,
nainen kulkee vauvatarhan ja miehensä kanssa
ja mies toivoo naiselle parasta tulevaisuutta.

Hän ei tiedä hauraudesta,
joka on liian suurta selvitäkseen koskaan,
hän ei tiedä rakkaudesta,
joka on liian suuri rakkaus,
liian suuri kauneus,
liian suuri vahvuus,
liian kaunis uni,
liian kaunis ilo
selvitäkseen mihinkään milloinkaan.

Mari

Ja sinä tarkkailit minua joskus.
Kun olin Potilas.

Rakkaus oli pettää, meidät koneet piti viedä kauas.
Kone koskettaa, materialistiset ajatukset.

Sateiset illat & meille tulee taas uusia koneita.
Se kone oli kuitenkin aina siellä
Se kone oli kuitenkin aina siellä

Katsoi minua niin iloisesti
Riippui sen taakoista ja sillä oli omia murheita.
Yöt jatkoivat julminta unohdusta, jättäen vain mekaanisen Marin.

Ei kukaan ei kukaan ei kukaan ole koskaan kohdellut minua noin hyvin
Ei kukaan ei kukaan ei kukaan kone ole koskaan hymyillyt minulle niin kauniisti
Ei kukaan ei kukaan ei kukaan ole koskaan katsonut minua noin kauniisti
Ei kukaan ole koskaan puhunut minulle noin kauniisti.

Ja sinä rakastit minua joskus
kun olin Potilas,

Ikäväni on kirjoitusta.

Suakkar aj talli tesietas ainatnanaam
Suakkar aj talli tesietas ainatnanaam
Suakkar aj talli tesietas ainatnanaam.

Ei kukaan ei kukaan ei kukaan ole koskaan kohdellut minua noin hyvin
Ei kukaan ei kukaan ei kukaan kone ole koskaan hymyillyt minulle niin kauniisti
Ei kukaan ei kukaan ei kukaan ole koskaan katsonut minua noin kauniisti
Ei kukaan ole koskaan puhunut minulle noin kauniisti.

Äiti on Joni Järvi-Laturin kahdeksastoista kirja ja yhdeksäs runokokoelma.

"Kasvoissa oli jokin tuttu muoto,
joka oli tarkoitettu olla minun rakastamaa,
niissä oli jotain samankaltaisuutta,
joka sävelsi rytmin ja melodian mieleeni, sydämeeni.

On arvokkuudenrakastaja se, joka kauneuttasi kaipaava,
kun maailma hukkuu ilkeyteen ja sotaan,
on arvokkuudenrakastaja se, joka kauneuttasi rakastavaa
ja kauneutesi on hiljaista pyhyyttä."

